

Simplicius: Mrtvý internet

- CZ24 News | 12. března 2023

SVĚT: Připojili jste se v poslední době k tomu, čemu se říká „internet“? Zkontrolovali jste zprávy, shlédli instruktážní video, zoufale hledali zajímavá zákoutí? Všimli jste si něčeho neobvyklého? Třeba nedostatek tepla, mrtvolnou bledost? Bez dechu a bez odezvy? Možná bychom měli změřit jeho puls. Co je to? Říkáš, že funguje dobře?

Dovolte mi to upřesnit.

Co nám říkali o Internernetu.

Svět na něm běží na trhu představ a myšlenek. Nebo nám to alespoň takto říkali. Pluralita myšlenek, svoboda projevu a vynalézavost, novátorství. Plnili nám hlavy sladkými sny o nekonečných informačních superdálnicích. World Wide Web byl revolucí, která ukončí všechny revoluce. Netscape a AOL, ty první pirátské dny bezbřehého neznáma.

V onom zlatém „fin de siècle Y2K“, kdy se pod neonovým závojem konfetami pokrytých ulic zdály slibované sny neomezené a nekonečné, jsme hleděli vpřed k novému věku překypujícímu otevřenou expanzivitou a optimisticky potlačovali nespokojence, kteří mohli předpovídat nadcházející zkázu jako nějaký tulák na Times Square, který křičí „Čiňte pokání!“.

Všechno to mělo být tak velkolepé. Rozsáhlé knihovny plné vědomostí, plodné kybernetické domény a dokonalá rovnostářská funkčnost na stisknutí tlačítka nebo na skřípavý tón 9600 baudového potřesení rukou serveru AOL.

Spojte se se svými přáteli, říkali. Sdílejte znalosti, říkali. Co by se mohlo pokazit?

Co jsme ale místo toho dostali? Ošuntělé panoptikum vlezlého a nefunkčního balastu, který zabírá každý umírající pixel naší importované obrazovky. Pojdme si projít seznam neduhů, co říkáte?

Digitální peklo

Byl jednou jeden den, tak dávno, že dnes koketuje s nadpozemskostí jako snová představa nebo příjemná letní vůně – kdy si člověk vzpomněl na surfování po mnoha webových stránkách, z nichž každá byla svým způsobem jedinečná. Stejně jako obchůdky maminek zastrčené v nějakém malebném, ale klidném koutě města s historií, charakterem, dobrou kavárnou nebo dvěma. Udržované malé oplocené zahrádky rozkošných kuriozit, malá útočiště a svérázné kazatelny nadějí a misantropů.

To byly časy.

Teď se člověk sotva může podívat na počasí, aniž by se mu do očí nezaryla vyskakovací okna a upozornění na Cookies („proklínám toho bastarda, který to vymyslel“) – digitální kousky, které zkoušejí trpělivost a které jsou jakoby šité na míru, aby dráždily, podněcovaly a zamlžovaly; je to jakýsi krutý žert sociálních experimentů zlých čarodějů, kteří na nás shlížejí z výšin Silicon Valley.

Klikněte dnes na otevření téměř jakékoli webové stránky a jste rádi, že vás nezasáhne obávaná výzva

„Cookie souhlas“, která pohodlně obsáhne 49,99 % obrazovky – tak, abyste zůstali v mezích předpisů. Moderní výdobytek, který téměř sám o sobě učinil internet stejně nepoužitelným jako Beringovo moře v zimě.

Díky tomu, ohavnému nadbytku reklam a zatěžující architektuře sledování je průměrná webová stránka příliš těžkopádná na to, aby se vůbec dala používat. Zapomeňte, že byste ji zkoušeli na starším a pomalejším počítači. Dokonce i na počítači s velkou pamětí RAM je přímo často sisyfovským utrpením prokousat se digitálním peklem většiny dnešních webových stránek.

Heslo je noční můrou jak pro vytvoření, tak pro vyžádání, pokud ho zapomenete – každé rozhraní nyní šmátrá po vašem mobilním telefonu jako po poslední dávce fentanylu – standard přijatý tak rychle a nedemokraticky, že se člověk musí ptát, jaké další „nové normy“ nás čekají.

K tomu se přidává všudypřítomné rozšiřování placených stránek a nacpávání „automaticky přehrávaných“ videí do každého koutu, což vás nutí k únavné hře na honěnou ve snaze je vypnout. Už jen dostat se na hlavní stránku webu dnes vypadá jako brodit se kaší; člověk se musí prodírat vrstvami labyrintů, jen aby se mu podařilo odhalit obrazovku natolik, aby dokázal přečíst jedinou čitelnou větu. A co vám pak zbude?

Samotný obsah. Ach, ten obsah.

Kde začneme? Moderní webové stránky – ne nepodobné klanu YouTube Video – stojí výhradně na pilířích: „zpeněžení“. To znamená, že každý myslitelný projev ergonomie, uživatelského rozhraní a uživatelského zážitku je zcela na příkaz toho, aby oči zůstaly přilepené, prsty klikaly a duše obětovaly na nelidském oltáři „metriky“.

To znamená, že každý čtvereční centimetr textového prostoru musí být vyplněn co největším množstvím prázdných keců a frází, aby se digitální počítačí stroje udržely v chodu. V praxi to znamená, že prvních 70-85 % každého článku, na který narazíte, je zaneřáděno slovním šumem jako velrybářský trup, na který se nabalují velryby: prázdné žvásty, nepotřebná nastavení a kontextové vysvětlení, nevyžádané historické pozadí a vysvětlující řeči, které se zdají být nekonečně dlouhé a lze je s klidem přeskočit. Najít v dnešní době návod „Jak na to“ je marné cvičení; člověk musí projít celou řadou slepých uliček a slovních odboček, aby se dostal k jádru věci.

Ale kdyby to všechno nebylo tak otravné!

Předtím, než éra Google Adsense proměnila web v hypermarket plný komerce a transakcionalismu, si mnoho webových stránek zachovalo smysl pro důstojnost – nemluvě o originalitě – ve své přímočarosti. Nyní je vše vymyšleno výhradně na to, jak vás udržez permanentně připojené k všemocnému Matrixu Adsense.

Zdalo se, že všechno jde z kopce kolem poloviny roku 2000, kdy se první náznaky rozrůstání „velkých technologií“ začaly prokousávat půdou digitálního světa jako kyselý déšť a nenasytně požíraly vše, co bylo čisté a opravdové, když se spojily v monopolní bohy, které nyní tak nestydatě reprezentují.

Když pak Obamova éra rozpoutala vlnu kulturní dezintegrace a zrodila se moderní éra „Woke“ s jejími digitálními sekvencemi a deptáním v průmyslovém měřítku, „web“ se na své cestě k zániku otočil o další kritický bod. Nyní dominantní velcí techničtí monitorující se stali policisty a strážci brány v jednom, kteří rozbíjeli sluncem rozpálenou paštilku každého ubožáka, který se odvážil opřít loktem o posvátný práh stále se zmenšujícího Overtonova okna.

Nyní tato šroubovice vymačkala z uživatelského zážitku život a rozmanitost a rozmělnila ho do mdlého odvaru bez chuti. Vezměme si například úplné zrušení Líbí se mi a Nelíbí se mi na YouTube – jedním rázem se snížila užitečnost služby pro nespočet uživatelů, kteří se spoléhali na poměry, aby si mohli rychle udělat úsudek o pravosti videa. Tento trend se rozšířil na nespočet hlavních webů, které zcela zrušily sekce komentářů, aby zastavily vlnu společenské nespokojenosti, kterou jejich vlastní politika pomohla vyvolat.

A co se týče videí – tady se rozšířila nejvíce: Zpravidla lze dnes jakékoli video bez obav přeskóčit alespoň do pěti minut, aniž by se ztratilo cokoli z jeho podstaty. Při troše experimentování lze dokonce odvážně skrolovat dvanáct nebo dokonce patnáct minut, a přesto nebudete o nic ochuzeni. Tedy pokud se člověk vůbec dostane přes nepřeskočitelnou změt reklam, která se v úvodu mlží jako pára z kanálu.

Samotná videa, která jsou už tak lemována a oblepována množstvím vlastních reklam na YouTube, nyní pravidelně obsahují dvojitou stěnu, v níž se tvůrce obsahu dvěma pěťmi vrhá do kapitalistické sklenice na cookie- obávanou závorku trapného pumpování produktu, při němž se obvykle sami moderátoři tváří mírně omluvně nebo přímo nepříjemně, že vás vystavují této nepříjemnosti. A co ty hlasy? Jako by algoritmus byl navržen tak, aby vybral tvůrce, kteří jsou nejschopnější monotónně vytvářet pronikavou zvukovou stěnu z listové slovní saláty, aby vás omráčili a přivedli do stavu otupělosti, který je nezbytný k tomu, abyste se dál živili u koryta AdSense. Znáte v reálném životě někoho, kdo mluví jako tito lidé? Víím, že je to ode mě pokrytecké, ale víítej na mrtvém internetu, kamaráde.

A budeme vypočítávat způsoby, kterými je dnes každá myslitelná online entita předsazena před šíleně neproniknutelnou a nelidsky nepřehlednou zeď nekomunikativnosti? Máte problém, stížnost, návrh, terminální selhání produktu – cokoli? – pak hodně štěstí. Tyto dystopicky pusté fronty jsou bezdomoveckými hroty a [nepřátelskými architektonickými ekvivalenty](#) našeho e-panoptika. Jsou navrženy podle slavné příručky CIA o sabotáži ve firmách ze 40. let minulého století – zdá se, že jsou účelově zkonstruovány tak, aby nejen otupily vaši schopnost stěžovat si nebo protestovat, ale aby vás vůbec zajímaly. Tato záměrná digi-cházka funguje, jak má, a chrání vládnoucí třídu před zpětným úderem, zatímco oni si do svých kybernetických ovčínů stahují lidský dobytek zbavený práv.

Když nevědomky „porušíte“ některý z bezmyšlenkovitě byzantních „kodexů chování“, jste bez okolků posláni do digitální izolace bez možnosti vyvrátit obvinění nebo dokonce požádat o vysvětlení skutečného člověka. Ne, tato elektronická pera jsou navržena tak, abyste byli označeni a vyčleněni – nehodni lidské reakce.

Dává to těmto vznešeným hloupým podvodníkům – ehm... křemíkovým mužům – imunitu a výjimku. Věrohodné popření všech protilidských politik, které tak hubatě cpou do toho bezbožného nesvatého písma jejich posvátného „TOS“.

Stačí zkusit požádat o vysvětlení nebo poukázat na některou z nekonečných nesrovnalostí či logických chyb jejich pravidel, a dostanete jen minimalistickou výzvu s několika neadekvátními možnostmi, prostřednictvím kterých můžete podat svou nesmyslnou stížnost.

Prázdné krajiny

Dnes se přistihnu, že se vracím na tytéž dvě nebo tři stránky, nepřítomně „obnovuji“ ad nauseam v nejasné naději, že se objeví nějaká průměrná novinka, která mě probudí, nebo mě pošle zpátky do těch elysijských časů zážitků na zakázku, kdy člověk mohl narazit na takový skvost, jako je TimeCube Gena Raye, se stejným dívčím úžasem, jako když člověk naváže první kontakt.

To, co kdysi bývalo vzkvétajícím ekosystémem webových lokalit, jejichž autoři byli osobití a osobití – biologicky rozmanitý výkvět zajímavých a neobvyklých, výstředních, bizarních a sui generis -, bylo vytlačeno sběrnou hromadou homogenizovaných „e-komerčních“ kybernetických staveb, které evokují sterilizaci Střední Ameriky do nekonečné rozlehlosti hyperkomercializované bezvýraznosti.

Už žádné jedinečně upravené „oplocené zahrady“ pro znalce, kurátorské butiky a ošklivé panenky na míru kybernetického světa – jen nafouklý digi-brutalismus bez tváře, min-maxovaný, aby [uklidnil nesmiřitelné](#) SEO [bohy](#).

Díky sledovacím zařízením, která zaznamenávají každý váš pohyb, vyhledávání a myšlenku na internetu, a následnému vysílání strašidelně vtíravých reklam a celkové nepřehlednosti se procházení většiny webů stalo jednoduše obtížným. Ale kromě únavného naříkání, které ze mě hrozí udělat kvintesenci dědečka třesoucího pěstí, zůstává prostý fakt: je to drsné uvědomění, že kdysi dávno jsem já – a další lidé kolem mě – měl kdysi předplacenou mnohem širší škálu webových stránek. V dnešní době zůstala jen malá, opakující se hrstka, která si zaslouží každodenní záštitu. Proč tomu tak je?

Paprsek naděje?

Při mém prvním vpádu do Bitchute před dvěma lety jsem byl příjemně rozrušen, když jsem narazil na tajnou zahradu podivností, uzavřenou mimo sterilizované online prostředí monitorů Big Tech Hall. Ohromeně jsem seděl a sledoval téměř hypnotické dunění transgender alt-right, konzervativního, Republikána, který byl proti právům trans. Nezáleželo na tom, zda s nimi souhlasím, nebo ne – prostý fakt, že takové vyložení zajímavé, transgresivní hlasy vůbec existují, byl úsvitem, který osvětlil, jak dalece „algoritmy“ digitálního panoptika skutečně ustoupily a potlačily naše lidské Zkušenosti.

Prostorů, kde by se takovým hlasům vůbec dostalo prostoru, je nebezpečně málo. Jistě, protilidové algoritmy YouTube by vám nikdy nedovolily zahlédnout takové pirátské přenosy ze skutečně podvrtného undergroundu. Ne, jejich narativy roztácející videokanály jsou pečlivě, algoritmičky upraveny tak, aby servírovaly úzký kmen lidskosti, aby zabránily znečištění naší mysli skutečnou, klasifikaci odporující realitou.

Též Substack působí jako oáza, alespoň prozatím, kde se zdá, že v plesnivé tmě pod nadjezdem kvete skutečné, nezávislé disidentské myšlení, aniž by nad ním neustále visel přízrak deplatformizace jako čadivý bahenní světlo. WordPress a většina ostatních nadále deplatformují nejednoho „heterodoxního kacíře“.

Živí mrtví

Nominálně vymyšlená „[teorie mrtvého internetu](#)“ se točí kolem myšlenky, že boti a umělá inteligence mění síť v umělou břečku neustále se ozývajících algoritmů, které v podstatě vytvářejí simulakrální [simulační](#) matici náhradní činnosti, jakousi lidskou faksimilní ozvěnu, v níž jsou skuteční lidé stále více ponecháváni stranou a dívají se do ní jako vyřazení diváci. Jediné nahlédnutí do diskurzu na Twitteru v člověku zanechá pocit, že by nemusel být daleko od pravdy.

ChatGTP a řada dalších nových, zdánlivě téměř rozumných botů s umělou inteligencí se již široce používají a mají v plánu ovládnout oblast žurnalistiky a psaní článků. Takřka všichni, od firem až po tvůrce obsahu již tyto UI využívá k nejrůznějším účelům. Soudce v Kolumbii [použil umělou inteligenci k rozhodnutí](#) v jednom případě a bot je nyní pravidelně používán k psaní spamových internetových článků, příspěvků na sociálních sítích, přijímacích zkoušek na vysoké školy, vytváření tržních strategií a k řadě dalších věcí.

Ještě zajímavější využití však vyplývá ze spojení umělé inteligence, jako je ChatGTP, s dalšími produkty generovanými umělou inteligencí, jako jsou avataři a hlasy, a vytvoření digitální podoby, která je jako živá:

Nová generace takových náhradních „lidí“ by mohla brzy tvořit rostoucí část online „diskurzu“ způsobem, který lidským pozorovatelům již nedovolí rozlišit sledované postavy od biosů a syntetických lidí. Radikálnější zastánci „teorie mrtvého internetu“ se domnívají, že tohoto kritického bodu již bylo dosaženo a většina online diskusí již byla nahrazena boty.

Do obzvláště temného teritoria se to dostává, když plnohodnotné falešné boty (deepfakes) následujícího druhu začnou masově oblbovat lidi na nejrůznějších místech lidské zkušenosti, ať už politické, filozofické, kulturní atd:

✖ Většina reakčních obav se točí kolem obávané možnosti, že třetí světovou válku nešťastně vyvolá nějaký deepfake nebo umělá inteligence. Méně prozkoumanou možností je však vytvoření nové ligy online mesiášů; ideologů kázajících ze svých kazatelen, z nichž se vyklubou jen boti, kteří budou své stádo pást, nebo vybíjet směrem k nějakému nepředvídatelnému sociopoliticko-interspektivnímu spojení.

Pro někoho to může být vzrušující vyhlídka – a rozhodně je to vzrušující doba „šoku z budoucnosti“, ke které se řítíme. Co to ale bude znamenat pro nás ostatní biogeny, pokud „internet“ sestoupí do ještě vzdálenějších oblastí obskurní metainkompatibility, jakési digitální transfigurace, a zanechá zbytek šedivých a ošuntělých, beznadějných petentů pouhým desátkem u almužny UI?

Předpokládám, že zatím můžeme pokračovat, choulit se ve svých malých tuláckých prostorech na nepevněných cestách, které slouží jako mechem porostlé objíždky dnes již neexistující „informační superdálnice“, která nám byla kdysi slíbena. Možná budeme blázny, kteří třesou hrnkem s mincemi v podchodu a mumlají své výlevy každému kolemjdoucímu, který je ochoten nastavit ucho.

AUTOR: Simplicius The Thinker

[ZDROJ](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ